

[Chr. Christensen]

akut vanskelig økonomisk situation. Vi kan være nødt til at investere for at kunne få penge hjem igen. Det kan vi gøre på mange måder, men det kan vi også blive nødt til, når det drejer sig om uddannelserne.

Det er også et svar til hr. Halvgaard, der blev ved at spørge, om det ikke er nødvendigt, at vi prioriterer. Jo, sandelig er det nødvendigt, at vi prioriterer, og det talte jeg også om i mit første indlæg.

Der blev også spurgt: hvilket beløb? Jeg vil gerne sige undervisningsministeren tak for, at jeg fik de beløb – desværre var jeg forhindret i at være til stede fra starten på grund af finansudvalget – men jeg er glad for de beløb. De ligger egentlig forbavsende nær ved det beløb, ministeren kom med, dengang vi havde forslaget til første behandling. Her var det beløb, der blev nævnt, 2,7 mia kr., og så vidt jeg har noteret mig, sagde ministeren sidste gang 2,4 mia kr. Så med den stigning, der har været i mellemtiden, passer det nogenlunde.

Så siger man: det var dog et ræddeligt stort beløb, hvor kan I være så uansvarlige? Ja men hvis ministeren tænker på, at der nu er 660 mill. kr. i lån, og dertil lægger, hvad der i øjeblikket betales i stipendier til de andre, så må jeg henvise til ministerens argumentation i bemærkningerne om lovforslagets økonomiske konsekvenser, hvor der står, at der vil være en udgift i det første år, men at tilbagebetalingerne gradvis over en 10-15-årig periode derefter vil mindske belastningen af bruttokasseunderskuddet.

Ministeren har altså fået fat på det rette, nemlig at dér, hvor der er tale om lån, kommer pengene tilbage igen. Men læg godt mærke til, at vi foreslår lån hele vejen igennem, og når der er gået nogle år, nærmer vi os, at det hviler i sig selv. Det ved vi godt det ikke fuldstændig kan, for der er nogle, der ikke kan klare det, og dem skal vi hjælpe, men man skal lade være med at fordreje perspektiverne og må ikke glemme, at det her drejer sig om lån og ikke overvejende stipendier.

Tinning (VS):

Jeg synes, det var glædeligt at kunne konstatere, at undervisningsministeren har blik for den sociale slagside inden for uddannelsessystemet, men det er selvfølgelig kedeligt, at undervisningsministeren først og fremmest

har blik for den sociale slagside inden for uddannelses- eller undervisningssystemet, når det drejer sig om tiden omkring århundredskiftet og den højere almenskole, for det er jo faktisk sådan – og det ved man, for det er veldokumenteret – at den sociale slagside inden for uddannelsessystemet bliver forstærket med det studiestøttesystem, vi har i dag. Det er veldokumenteret, at sammensætningen af de studerende inden for Københavns universitet viser, at de lavere socialgrupper bliver trængt ud. Det er veldokumenteret, at det bliver vanskeligere og vanskeligere for f.eks. enlige, ikke mindst enlige unge kvinder med børn, at komme igennem inden for det nuværende studiestøttesystem. Det ved vi alt sammen. Vi ved, at man med den politik, der føres herfra med hensyn til studiestøtte, masseproducerer sociale problemer og forstærker den sociale skævhed.

Nu ved vi også, at der skal laves nogle ændringer af adgangsbegrænsningen, sådan at det først og fremmest er dem under 25 år, der skal have en videregående uddannelse. Men hvis man fortsætter med den studiestøttepolitik, vi har i dag, eller laver den meget begrænsede forbedring, som ligger i regeringens forslag, er det stadig væk sådan, at de unge under 25 år, som kommer ind, ikke bliver de dårligt stillede, ikke bliver de svage og pressede grupper, som regeringen ynder at tale om at indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden er rettet imod, men bliver nogle andre. Det bliver selvfølgelig nogle under 25 år. Men det bliver ikke dem, som er socialt dårligt stillede.

Så er jeg nødt til at knytte et par korte kommentarer til det med pengene. Jeg vil gerne citere fra en artikel i LO-bladet nr. 24, 17. december 1981, hvor det hedder:

»De studerende optager i dag omkring 10.000 arbejdspladser i København. På landsplan er der tale om ca. 40.000 arbejdspladser. Hvis disse arbejdspladser kan besættes med nuværende arbejdsløse, kan der spares op mod 3 mia kr. i understøttelse, siger lederen af LOs uddannelsesafdeling, LO-sekretær Finn Thorgrimson.«

Udtalelsen bygger i øvrigt på en undersøgelse, som Danske Studerendes Fællesråd har lavet på Københavns universitet.

Jeg skal ikke påstå, at tallet 3 mia kr. ikke er 2½ mia kr. Jeg nævner det selvfølgelig, for i forbindelse med den megen snak om, at de